

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Die Mijne geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij lief heeft; en die Mij lief heeft, zal van Mijnen Vader geliefd worden; en ik zal Mij zelven aan hem openbaren.

JOHANNES 14 : 21.

No. 9.	Abonnementsprijs per jaar:	7e Jaargang
1 Mei.	Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	1902.

Behoorlijke Waarneming van den Sabbatdag.

Redevoering gehouden in den Tabernakel te Salt Lake
City, op 23 Juni 1901 door Ouderling
Matthias F. Cowley.

Vervolg en Slot van bladzijde 118.

GEEN BEKEERLINGEN GEMAAKT DOOR WELSPREKENDHEID.

Mijne Broeders en Zusters; in verband hiermede, wensch ik er aan toe te voegen, dat, wanneer menschen tot het Evangelie bekeerd worden, zij door den Geest des Heeren bekeerd zijn. Wanneer zij de verordeningen van het Evangelie ontvangen hebben, ontvangen zij een getuigenis van God, en niet van de wel sprekendheid of opvoeding van eenig mensch, welke het Evangelie aan hen bekend gemaakt heeft. En wat meer is, de mensch zou niet roemen nog de eer aan zich zelven geven. Wanneer de Heere het Evangelie tot de wereld uitzendt, dan zendt hij ook zijne Engelen voor de aangezichten der Ouderlingen uit. Deze engelen zijn niet altijd zichtbaar, gelijk het geval was bij Cornelius. De Heere verschijnt niet altijd persoonlijk, zooals Hij deed aan een Saulus van Tarsus. Maar hij zendt zijne Engelen en zijnen Geest, voor hen henen. En ik wensch hier voor U te getuigen dat er zijn tienduizenden van menschen in ons groot land die gelooven, dat het Mormonisme eene groote kracht in zijn stelsels bezit, welke bovennatuurlijke macht bezitten. Zij mogen niet willen kennen, dat Joseph Smith was juist een profet in den ouden vorm, doch zij hebben getuigenissen ontvangen, en sterke indrukken, doch verloochenen dezelve, en stellen er zich met kracht tegen, en werken met zichtbaren ernst om te verhoeden dat de stem onzer Ouderlingen de ooren der menschen niet kan bereiken

Ik las vandaag een getuigenis, van onzen jongen broeder Clayton (die eenige maanden geleden in dezen tabernakel heeft gesproken) dat hij zich bij een klas van de Methodistische Zondagsschool voegde, en had het voorrecht naar het voorlezen en spreken te luisteren. Maar toen de gelegenheid zich presenteerde om zijne inzichten aangaande een zeker stelsel uit te drukken en nadat die Zondagsschool geëindigd was, en een jongeling hem op de schouders klopte, en zeide: „jongen, dit zijn ook mijne gedachten, werd hem door den beheerder van die inrichting bekend gemaakt, dat wanneer hij tot de Zondagsschool wenschte te komen, hij dit kon doen maar mocht nimmer zijne gedachten in die klas geven, of zijn mond openen aangaande de stelsels van het Evangelie. Dit zijn, mijne Broeders en Zusters, de gevoelens welke gekoesterd worden.

GETUIGENIS VAN HET EVANGELIE IN HET BERICHT
VAN ALLEN!

Er is iets aangaande het Evangelie in tegenstelling met ieder ander stelsel van opvoeding — als U mij vergund het zoo uit te drukken. — De gelegenheid tot het verkrijgen eener opvoeding, als beschouwd van een zeer geleerd standpunt, is bij de menschen zeer verschillend. Sommigen zijn in armoede. — Ik spreek nu van de wereld in 't algemeen en in een zekere mate tot ons zelve. Misschien, zij welke goede gelegenheid hadden, konden wanneer zij er naar leven, een goede educatie verkrijgen en zoo anderen, naar gelang de omstandigheden zijn. In het Evangelie van Christus is het zeer verschillend; 't is niet dat men altijd studeeren moet, en alleen de Geest des Heeren in Zijn studies zou genieten. Ik wil nochtans vlijt en goeden ijver niet minachten. De Heere verlangt het van ons. En tevens dat wij steeds zouden bezig zijn, om kennis en woorden des eeuwigen levens te vergaderen, om die in onze harten te bewaren, zoodat in de ure dat wij die van noode hebben, zij ons door de kracht des Heiligen Geestes zullen gegeven worden. Maar zoover het de kennis der waarheid betreft, en een getuigenis dat de Heere wederom van den Hemel heeft gesproken, een getuigenis dat Jezus is de Christus, en dat God het hoofd van dit werk is en het van dag tot dag leidt en bestuurd. Ik zeg deze getuigenis is te bekomen voor elken man, iedere vrouw en elk kind, die in harmonie met het Evangelie wil leven. Onverschillig wat hunne omstandigheden of opvoeding of omgeving zijn mogen, ieder mag deze getuigenis ontvangen en dau dezelve voor de wereld afleggen. In dit opzicht verschilt het Evangelie van alle andere plannen en stelsels van wereldschen vooruitgang. De Ouderlingen zijn uitgegaan om deze getuigenis aan de wereld te geven, en hebben schriftuur plaatsen aangehaald om hunne woorden te staven. Zij hebben de wereld bewezen, dat wij dezelfde leer verdedigen, welke door den Zaligmaker verkondigd werd, en dat wij dezelfde beloften maken, dat indien zij ernstiglijk bidden, dat de Heere hunne gebeden zal beantwoorden. Zij hebben hun dezelfde bekeering toegeroepen, een bekeering welke meent van alle zonden afstand te doen, en dat de Almachtigen de minste

zonden niet kan gedogen. Zij hebben de Schriften doorgebladerd en bewezen dat doop door onderdompeling noodzakelijk is, zoodat hun bestrijders geen voorspoed vonden. Zij hebben den Bijbel geopend en getoond dat de Heere het opleggen der handen heeft ingesteld voor de gave des Heiligen Geestes, dat het door de apostelen werd uitgeoefend, en dat dit zou voortduren, zoolang de autoriteit des Almachtigen zoude voortduren.

Zij hebben getuigd, dat de teekenen den geloovige volgen, dat de armen en zachtmoedigen der wereld geprofitteerd en in tongen gesproken hebben, en dat zij de gezondmaking der zieken gezien hebben, door de kracht des Almachtigen, en dat zij visioenen en openbaringen en manifestaties van den Almachtigen God ontvangen hebben.

Alhoewel de wereld denkt, dat wij een gering volk zijn, zoo hebben wij nochtans de waarheid des hemels. Zij hebben de gelegenheid die te omhelzen en voor zichzelf te onderzoeken of het de waarheid is. Ik zeg tot u, mijne broeders en zusters, dat de getuigenis der Ouderlingen niet zonder waarden kan beschouwd worden, om reden zij zoo eenvoudig zijn, maar deze getuigenissen worden opgestapeld bij de oordeelen Gods welke volgen zullen op diegenen welke hunne getuigenis verwerpen, en gij kunt dit nederschrijven en publiceeren want het zal zekerlijk geschieden. De Heer heeft het gesproken en Hij wil niet bespot worden.

„MAAK GODSDIENST DE HOOFDZAAK DES LEVENS”.

Tot de jonge mannen en vrouwen welke hier tegenwoordig zijn wensch ik nu te zeggen: Heiligt den Sabbatdag. Maakt uw Godsdienst tot de hoofdzaak uws levens. Er is niets wat dit zal kunnen overtreffen. Ook is er niets zoo verstandelijk en redelijk als het Evangelie van Christus. Er is niets wat kan door dringen om te zien achter den sluier en wat voor onze oogen ontsluit, de wonderlijkheden van het koninkrijk der hemelen dan de gave des Heiligen Geestes. Gij moogt voor de wetenschap de universiteiten bezoeken die in de wereld zijn opgericht, gij kunt gebruik maken van de voorrechten welke U aangeboden worden door rijkdom en overvloed om de aarde te omvadem. Het luchtruim door sterrekunde, de aarde door geologie, of de oppervlakte der aarde door kruidkunde, maar bij dit alles kunt gij de hemelen niet doordringen, om in den raad des Almachtigen te zitten. en te smaken van het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw.

Dit wordt alleen gedaan door de kracht van den Heiligen Geest, welke mannen en vrouwen ontvangen kunnen door hunne nederige gehoorzaamheid van een eenvoudig Evangelie, geleerd in elken tijd der wereld door een eenvoudig godvreezend, eerlijk en oprecht volk. Paulus zegt, dat in de laatste dagen de menschen zullen” meer liefhebbers der wellusten, dan liefhebbers Gods zijn! Ik denk somtijds dat wij ook een weinig dien weg opgaan; dat wij de schoonheden van het Evangelie niet beseffen, den verkwikkende invloed van den Heiligen Geest noch verstaan. Indien wij in

de wereld ons hoogste vermaak en genot vinden, en daarbij de plichten vergeten welke aan het Evangelie verbonden zijn, dan is dit een bewijs dat wij dood zijn voor de inspiratie van den Heiligen Geest.

„WAARSCHUWING EN PROFETIE”.

Ik wensch een ieder te waarschuwen tegen Sabbathschending, tegen het onheiligen en misbruiken van den naam des Heeren, tegen ijdelheid en dingen welke den Heiligen Geest bedroeven en niet in harmonie zijn met hetgeen wij ons noemen: Heiligen der laatste Dagen. De dag staat te komen, mijne broeders en zusters, dat wij een hoogere wet te gehoorzamen hebben dan de eenvoudige wet der tienden. De dag is op handen, dat wij de wet van toewijding aannemen — een wet waar de Heer zich heeft voorgenomen om Zion op te richten, een wet waardoor Zion alleen verlost zal worden.

De Heer zal door orkanen en verwoestende elementen het land van Zion voorbereiden. Hij zal het maken tot een wegwerpsel zoodat het zeer goedkoop in de handen van Gods heiligen komen zal. Op Zijn tijd en wijze zal Hij het doen. Noch een wijle en de tien stammen zullen opkomen van het Noorderland, welke in hunnen tocht niet gestuit zullen worden, hoewel de heidenen tegen hun zullen zijn. Nog een weinig tijds en de Lamanieten zullen het Evangelie omhelzen, en zij zullen Hosanna juichen, dat als het ware de aarde zal daveren en de elementen voor hen zullen beven. Want zij zullen terugkomen en een groot en beroemd deel nemen in het verlossen van Zion. De profeten van God uit het Noorden land, welke aan het hoofd van het volk staan in deze bedeeeling des tijds, van wien de sleutelen waren overgegeven (want zij ontvingen de sleutels van Gods werk in elke afdeeling om tot de joden en de heidenen te gaan om Israëel te vergaderen) zullen onder de leiding van God met de tien stammen tot Zion wederkeeren. Zij zullen tot dit land komen, en wanneer zij komen, zullen zij tegenstand vinden. Sommigen zullen hen terug trachten te zenden, doch dit is hetgeen de Heer aangaande hen zegt: „En zij, welke in het land van het noorden zijn, zullen voor den Heere gedachtig worden, en hunne profeten zullen de stem des Heeren hooren”. Nu dit zal niet in verbeelding zijn, niet afhankelijk aan het woord, gesproken door den een of anderen profeet, tweeduizend jaren geleden, maar de stem des Heeren zal direct tot hen zijn.

„Zij zullen niet langer op hun zelve zijn, zij zullen den rotssteen houwen en het ijs zal in hnn tegenwoordigheid nedervlieten, en er zal een drooge weg door de diepte gelegen worden en hun vijanden zullen hen ten prooi zijn”.

Hun vijanden zullen hen niet ten prooi behoeven te worden, indien zij hen niet tegenstaan, doch zij zullen het doen juist zoowel als de vijand altijd het werk des Heeren tegengestaan heeft.

„DE HEERE ZAL ZIJN WERK HANDHAVEN”.

Ik wensch u te zeggen, mijn broeders en zusters, dat welke

en hoe de plannen der menschen ook zijn mogen, of wat de ijver der menschen of hunne voorschriften ook mogen wezen om het godsdienstrecht der heiligen te kortwieken, het zal alles mislukken. God zal zijn werk handhaven.

Ja, elk beginsel er van, en Hij zal zijn hand niet terugtrekken totdat ieder beginsel, welke Hij aan Joseph Smith geopenbaard heeft, tot stand zal gebracht zijn in volle kracht op deze aarde en door de zonen en dochteren Gods zal uitgevoerd worden. En gij, mijne broeders en zusters, vertelt en leert dit aan uwe kinderen en kindskinderen tot in het laatste nageslacht.

Gij moet mannen en vrouwen als leeraars en leeraressen in uwe Zondagscholen en Jongelieden-Vereenigingen hebben, die in elk beginsel wat God geopenbaard heeft, gelooven. Laat de wereld weenen, en de duivelen beven. God heeft dit werk opgericht en zal het voortzetten, onverschillig wat de wereld of Satan zal doen. Dit is mijn getuigenis. Indien gij waardiglijk zult leven, overeenkomstig het Evangelie, zoo zal de Heilige Geest U nabij zijn, en met mij, doe ik het niet, dan zal ik verdoemd worden. Als ik het Evangelie niet bekend maak en het volk niet zal waarschuwen, ik zal verdoemd worden. In verband met de prediking van het Evangelie wensch ik u een kleine historie te verhalen waarvoor ik mij zeer dankbaar gevoel; dat terwijl de Ouderlingen voortgegaan zijn tot de inwoners van dit land, en de natiën der aarde en hunne getuigenis gegeven hebben, zoo heb ik ook de gelegenheid gehad om in elken staat en grondgebied van de Vereenigde Staten te getuigen, dat Jezus is de Christus, en dat Joseph Smith een profeet van God was. Ik heb tenminste getracht om Vaderlandslievend tot dit land te zijn. Ik ben er nooit buiten geweest. Uitgenomen een paar malen toen ik de „Niagararivier” over stak, om in Canada te zijn. Ik heb mijn getuigenis aan deze natie gegeven, dat Joseph Smith een Profeet was, en ik wist het. De Heere heeft het mij in mijne jeugd geopenbaard.

Hij heeft mij eveneens geopenbaard dat Jezus de Christus was, en dat hij spoedig zou komen om Zijne kinderen te bezoeken, en ik heb dit aan het volk getuigd.

Mijne broeders en zusters, moge de Heere U zegenen, en ons verstand verlichten. Ons bekwaam maken om volgens de beginselen van gerechtigheid te leven en het Evangelie rond te verspreiden. Vriendelijk en beleefd zijn tot iedere klas van menschen, Katholiek Protestant, of heiden, doch standvastig en ongecompromiteerd zijn in ieder beginsel der goddelijke waarheid welke God van den hemel geopenbaard heeft.

God zegene U in den naam van Jezus Christus. Amen.

Die op het woord verstandelijk let, zal het goede vinden; en die op den Heere vertrouwt, is welgelukzalig.

HET BOEK VAN MORMON.

Vervolg van bladzijde 120.

Den Heer Niven, zijne gedachten gevende aangaande de verwoesting van de groote stad zegt:

„Wie deze menschen waren en hoe zij verdwenen kan ik niet beantwoorden. De indruk welke ik heb is dat deze landstreek te eeniger tijd een groote vlakte was. Het was waarschijnlijk ondergedompeld door een reusachtige schok van de natuur, en dat met dezelve haar volk verdween en ook zijn oorspronkelijke beschaving. Dat later het land wederom omhoog geworpen werd, gelijk wij het nu zien, een woeste, ledige woesternij. Daar de naastbijgelegen watervoorraad op verscheidene mijlen afstand ligt, en dat dit slechts een kleine bron is, zoo is het duidelijk dat eenige groote gedaanteverwisselingen in haar gesteldheid hebben plaats gehad, sedert dat hetzelfde bewoond was.’

Hoe deze ruïnen van steden welke door den Heer Niven bezocht werden op deze bergtoppen kwamen kan zeer duidelijk verstaan worden door hetgeen in het Boek van Mormon opgeteekend is. Van de stad Moronihah wordt gemeld dat zij verwoest werd doordat zij bedekt werd met aarde en een berg verrees in zijne plaats. Het is zeer waarschijnlijk dat deze voorgeschiedkundige stad, gelegen in het binnenste van Mexico een gelijk lot onderging als dat van Moronihah, en in zijn tegenwoordigen toestand opgeworpen werd door een hevige opheffing van den aardbodem, want het is niet waarschijnlijk dat die stad oorspronkelijk op een berg gebouwd is. De gedachte van den Heer Niven, dat deze landstreek eens een uitgestrekte vlakte was, is in overeenstemming met hetgeen dat van het verslag in het Boek van Mormon afgeleid kan worden; en zijn geloof dat de merkwaardige verandering van die landstreek door een groote schok der natuur veroorzaakt werd, is eveneens in harmonie met de verklaringen, welke in dit heilige boek gemaakt worden, en bevestigt de waarheid van hetzelfde.

Verwoest door de Werking van Hitte.

Een ander bewijs dat de verwoesting plaats had, en waarvan de bewijzen steeds bestaan, is gegeven in het volgende uittreksel van de San Francisco Herald:

„Kapitein Walker verzekert ons dat de landstreek van de Colorado tot de Rio Grande, tusschen de Gila en San Juan, vol is van vervallen woonplaatsen en steden, waarvan de meeste op het tafelland zijn. Bij die gelegenheid was hij bijna tot het midden doorgedrongen van Colorado tot in de wildernis, en was gekampeerd nabij de Kleine Red Rivier, met de Sierra Blanca op eenigen afstand in het Zuiden, toen hij op een kleinen afstand een voorwerp bemerkte dat hem leidde om verder te onderzoeken. Toen hij tot hetzelfde genaderd was vond hij dat het een soort van citadel was, waarom heen de ruïnen van een stad lagen van meer dan een halve mijl in lengte. Het was gelegen op een zachte helling dewelke naar de Kleine Red Rivier afloopt, en de lijnen der straten konden duidelijk nagespoord worden, loopende rechthoekig met elkander. De huizen waren allen van steen gebouwd, doch allen waren tot ruïnen gebracht door de werking van

een groote hitte, welke klaarblijkelijk over de geheele landstreek gegaan was. Het was niet een gewone brand geweest, doch het moet een vurige smeltovenhitte geweest zijn, gelijk die welke van een vulkaan komt, daar de steenen alle verbrand waren, sommige zelfs bijna tot cintels, andere verglaasd alsof zij gesmolten geweest waren. Dit aanzien had elke ruïne die hij ontmoette. Een vuurstorm scheen over de geheele landstreek gewoed te hebben en de inwoners moeten daardoor vergaan zijn. In het centrum van de stad, waarvan wij spreken, verrees plotseling een rots van 20 of 30 voet hoog, op den top waarvan een gedeelte van muren stond van hetgeen eens een uitgestrekt gebouw geweest was. De omtrek van het gebouw was zeer duidelijk te zien. De geheele zuidzijde scheen geheel tot sintels verbrand tot een geheele hoop verzonken te zijn. Zelfs de rots waarop het gebouwd was scheen gedeeltelijk door de hitte gesmolten te zijn."

Overblijfselen onder Lavabedden gevonden.

In een artikel hetwelk in de San Francisco Bulletin verscheidene jaren geleden verscheen, zegt Dr D. L. Yates.

"Het wordt gezegd dat Californië eenige van de oudste relikwieën van het Vasteland bezit. Het eerste echte verslag van de oorspronkelijke bewoners werd in de Tafelgebergte-landstreek in Tuolumne-Graafschap gevonden, en is van een tijdperk voor de groote vulcanische uitbarsting. Opgedolven overblijfselen van de rhinoceros en een uitgestorven paardenras, zijn gevonden onder de lavabedden welke het Tafelgebergte uitmaken, welk 1.400 voet breed, 1.700 voet wijd en vele honderden voeten hoog zijn, en waaruit de rivierbedding gewasschen was en daarna met een lavavloed bedekt werd van drie tot vier duizend voet groot. Deze lava rust op een bodem van dretritrus, hetwelk dikwerf door loopende tunnels binnengedrongen wordt. De menschelijke overblijfselen en steenen gereedschappen in deze aardvorming gevonden geven bewijzen van menschelijke samenleving welke verskilde van die welke sedert dien tijd bekend zijn. Men heeft bovineinden van speren gevonden, een pijp van gepolijst steen, twee scheppers van rotssteen, (gelijk aan die welke in de kruidenierswinkels gebruikt worden), een stuk gereedschap van dragoniet, gelijk aan een ontspannen boog, doch waarvan het gebruik onbekend is en zelfs niet vermoed kan worden, een naald van steen, met keepjes aan het dikke eind, en de fijnste zoogenaamde tooversteenen, welke ooit gevonden zijn.

"Men heeft alzoo uit dit Tafelgebergte tot het licht gebracht, de overblijfselen van negen stuks van een uitgestorven soort van olifanten, voorts twintig olifanten en verschillende dikhuidige dieren; benevens een menigte bewijzen van dierlijk leven in de lijmachtige aardlagen van de vlakten van Texas. Boveneinden van speren van lavaglas, overblijfselen van olifanten, paarden en kameelen zijn gevonden in den omtrek van Hornites; beenderen en bewijzen van voorgeschiedkundige industrie in Tulare; en in Trinity en Siskiyou vele bewijzen van gelijktijdig bestaan van menschen en zoogdieren."

Ontdekking van een Verborgene Stad.

De Philadelphia Record, publiceerte eenige jaren geleden de volgende dépêche van Fort Davis, Texas:

"Een vreemde ontdekking is onlangs gedaan door eenige landmeters van Kansas City, El Paso en van den Mexico spoorweg, in het zuiden van Nieuw Mexico, niet zeer ver van Las Cruces. Hier, te midden van een verbazenden lavavloed, een werkelijke zee van lava of zwart glas, is een verborgen stad ontdekt geworden.

De lava, gesmolten of zwart glas, werd klaarblijkelijk op het oogenblik

van afkoeling bewogen, want het ligt nu in gebroken golven en in fantasieën, sommige van deze verhevenheden van twaalf tot veertien voet hoog en met kopjes gelijk de zeegolven van wit groen. De werking van de winden en elementen hebben sommige gedeelten van deze landstreek in werkelijkheid tot stof verbrand.

Aan het noordelijk einde, alwaar de onbekende stad gedeeltelijk onbedekt is, komen de ruïnen van reusachtige gebouwen aan het daglicht. Sommige van die gebouwen zijn inderdaad reusachtig.

De wervelwinden en de uitboringen die gedaan zijn, hebben de stof uitgegraven en aldus is de stad voor het oog ontbloot. Geen legende of geschiedenis bestaat er, om te toonen hoe en wanneer hij gebouwd werd, of dat zij verlaten of verwoest werd. Het laatste schijnt het meest waarschijnlijk, en vermoedelijk wel door een aardbeving, in zeer lang verloopenen tijden welke de lava en het vuur opwierp. Er bestaat geen vulkaan in de nabijheid.

Bewijzen van Grooten Uitbarstingen.

Vele ontdekkingen zijn in Amerika gedaan welke bewijzen van grooten uitbarstingen geven. De „San Francisco Herald”, deelde eenige jaren geleden mede, dat de Heer Butterfield, bij het boren van een tunnel in het Tafelgebergte nabij Sonora, Californië, een koffer gemaakt van een grooten pijnboom, vond op een diepte van honderd en tien voet beneden de oppervlakte der aarde.

Morse's „Universal Geography”, deelt mede dat in Cincinnati een stuk van een boomstam op negentig voet onder den grond gevonden werd en een ander welke de sporen van den bijl en ijzerroest droeg eveneens op vier en negentig voet onder den grond gevonden werd. Oudtijdsche gereedschappen zijn op verschillende diepten en op verwijderde plaatsen van de landstreek in de aarde gevonden, welke alle de waarheid van het verslag van het Boek van Mormon bevestigen aangaande hetgeen hetwelk plaats had op het Amerikaansche Vasteland, ten tijde van de kruisiging van Christus.

De Messias was aan de oude Inwoners van Amerika bekend.

James Wells, D. D., in het Sunday Magazijn, zegt:

„Een Zaligmaker welke goddelijk en menschelijk tegelijk was bekleed een belangrijke plaats in de leerstellingen van de Roodhuiden. De nadenkende Indiaan gevoelt derhalve de noodzakelijkheid van heilige feiten en hun noodigheid en zakelijkheid voor het leven. Zij vergaderen in de duisternis en strekken hunne handen in gebed tot God uit. In hunne diepe noodden smachten zij naar een leeraar en helper; en op een af andere wijze gelooven zij dat hij reeds gekomen is of komen zal. Zij hadden duistere verwarde ideeën en innige verlangens, welke alleen in Christus verwezenlijk kunnen worden. Hunne overleveringen zijn rijk in tabellen en legenden, welke zich om Haiwhata, den boodschapper en vertegenwoordiger van God heen bewegen. Zij beschouwen Haiwatha als de verwant van den Grooten Geest, en zij noemen hem „oom”, dat is, bloedverwant. Schoolcraft heeft de legende van Haiwhatha in een zeer belangwekkend boek samengesteld.

(Wordt vervolgd).

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

De Geboorte eener Wereld.

Naar men zegt heeft Professor G. W. Ritchey, van de „Yerikens Observatory” een van de grootste ontdekkingen gedaan die ooit in de geschiedenis der sterrekunde gedaan is. In 't kort gezegd, het is dat de werelden samengesteld en geschapen worden van Nebula. Deze theorie werd door den Franschman La Place verkondigd, en het heeft een sterken indruk gemaakt onder de wijsgeerige waarnemers van celestiale verschijnselen, doch men beweert dat Prof. Ritchey, juist zijne opmerkingen geëindigd heeft die de waarheid van de nebular veronderstelling demonstreeren. Het feit is wel de moeite waard om beschreven te worden

Volgens de verslagen was de Professor bezig om de verborgenheden der Novaster in Perseus te bestudeeren, welke Februari l.l. in het Noordelijke uitspannel op eens in een vreemd licht ontvlamde. Dit duurde totdat zij een der grootste sterren werd, waarna zij verdoofde, totdat zij slechts een zestiende groote verkreeg. Het feit werd te dien tijd veel beschreven en sommigen beweerden dat de ster, terwijl hare schitterende glans vermeerderde, zich naar de aarde spoedde en dan terugtrok. Doch deze veronderstelling werd spoedig met meer anderen opgegeven en de theorie hield het verschijnsel als een bewijs, dat die vergelegen wereld plotseling tot haar eind gekomen was, en dat hare verbranding door het menschelijk oog aanschouwd was. En dit werd door de Professors opmerking bevestigd.

Volgens een rapport in de Chicago, Record-Herald, heeft Prof. Ritchey op 20 Sept. 1901 door middel van een 24 duim groote reflector de ster gefotografeerd. Het negatief bewees het feit, dat de ster door een mist omringd was, en dat er twee tamelijk dichte mistwolken westwaarts met een boog noordwaards in den optrekkenden nevel zonken. Dit was het begin, doch Prof. Ritchey wachtte met geduld op een gunstigen nacht om zich eene andere ontdekking te verzekeren.

Op 13 November nam hij een andere photographie. De Prof. ontblootte het glas voor een lengte van tijd van zeven uur voor de geheimzinnige ster, en zat al dien tijd met beide handen op den duim schroef de ster te bezien en hield zich trouw bij de gekruiste lijnen op het glas.

Toen hij het negatief bekeek, ontwaarde hij het feit, in hetwelk hij dadelijk het bewijs erkende, waar naar zoo lang door velen en overal verlangd en gezocht was.

De vaste plaatsen in het westelijk veld hadden zich bewogen.

De conclusies die wij van deze en andere opmerkingen verkrijgen, zijn, dat in de onmetelijke afgronden of ruimten steeds werelden gevormd worden en vergaan. Het heeal ondergaat gestadige veranderingen beiden, ontwikkelingen en vernietigingen. Oude werelden worden in vlam gezet en in gas veranderd, maar van datgene wat er van overblijft in dien vorm worden nieuwe werelden geschapen.

Niets gaat verloren. Na het „vergaan van alle dingen” zullen er nochtans „Nieuwe hemelen in een Nieuwe aarde” zijn.

Doch Professors Ritchey's opmerkingen schijnen nog verder als dit te gaan. Want als hij juist is, in zijn conclusie, heeft hij waarlijk bewezen gehad, dat de veranderingen in het stof waarvan de werelden gemaakt worden, somtijds zoo vlug zijn, dat zij binnen den tijd van eenige uren opgemerkt kunnen worden op een afstand zoo onmetelijk als dat van deze aard tot een andere. De conclusie is niet te vermijden, dat noch de vernietiging noch de ontwikkeling altijd zoo langzaam gaat dat het millioenen jaren vereischt voor dat men een kleine verandering kan waarnemen. Deze vorafgelegen wereld, te voren aangehaald, is plotseling ontvlamd en is vergaan in een vreeselijke brand, die slechts eenige maanden volgens onze aardsche tijdrekening schijnt te duren.

Het centrale vuur is niet uitgedoofd, voor dat een omringenden nevel ontdekt is, welks zelfstandigheid zich reeds condenseerd voor de fondatie voor planeten. En het geheel wentelt zich zoo snel, dat hare beweging te zien is op een afstand zoo groot dat het licht honderden of wellicht duizenden jaren noodig heeft dien afstand te reizen.

Dit is een hoogst belangrijke gevolgtrekking. De Geologen zijn soms te vlug om te besluiten. Wanneer zij een zekere strata (aardlaag) vinden, beweren zij dat dit vele millioen jaren noodig had om die te vormen. En, onder gewone omstandigheden kan dit aangenomen worden. Maar dit zegt nog niet, dat onder buitengewone omstandigheden het werk van duizend jaar niet in één dag voltooid kan worden. Het schijnt dat werelden in een dag vergaan en ook wederom in een dag geboren kunnen worden. Geleerdheid en openbaringen stemmen meer en meer op ieder punt overeen.

Des News.

Eerste Doopsbediening in Japan.

De eerste doopsbediening in de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen in Japan werd bediend door Apostel Hebert J. Grant, juist eenige dagen vóór hij zijn reis naar Salt Lake City aannam, om de Conferentie aldaar bij te wonen. De eerste die de verordening aannam, was Hasme Nakazana; een Shinto priester, die den 8sten Maart 1902 in de zee gedoopt werd. De tweede doop had plaats den 10den Maart, ditmaal den candidaat

Saburo Kikuchi, een Japansche prediker van het Evangelie. De laatstgenoemde werd onmiddellijk tot het Ouderlingschap verordneerd, en zal van zeer veel steun zijn, in het verspreiden van het Evangelie in dat land. Meer anderen hebben een verzoek gedaan doch hieraan werd nog geen gevolg gegeven, en werd verdaagd totdat zij beter in het geloof gegrond zullen zijn. Het verslag luidt dat de vooruitzichten daar zeer bemoedigend zijn.

Apcstel Grant zegt hiervan:

Wij hebben niet den minsten tegenstand ontmoet van de autoriteiten van dat land, en het volk is zeer belangstellend, en er komen dagelijks bezoekers en ook vele jonge studenten die veel belang in dit werk stellen. Voordat ik Japan verliet hadden wij een aantal menschen kunnen doopen, doch omreden er eenigen onder hen zijn die nog niet grondig bekend waren met dit werk, dacht het ons beter dat de verordeningen nog wat uitgesteld zouden worden. Wanneer de boekwerken der Kerk in de Japansche taal zullen overgebracht zijn, en de Ouderlingen de taal meester zijn, gevoel ik dat er een groot werk zal geopend worden. Reeds nu is er een van de beste schrijvers van Japan die belangstelling in de „Mormonen” heeft getoond, en tien dagen na mijn vertrek zou hij een boek aangaande de „Mormonen” en hun Godsdienst uitgeven dat tevens een aantal photographiën van Salt Lake City bevat. De schrijver van dit werk is Coro Takahashi, een man van beschaving en grooten invloed.

Mill Star.

Het vinden van Olga,

door NEPHI ANDERSON ATHUR.

EERSTE DEEL.

I.

Horace werd een dromer genoemd. Niet dat zijn visioenen bij nacht vreemder waren dan van andere menschen, maar men zeide dat hij droomde op klaarlichten dag, met zijne oogen gedeeltelijk open. Het is te betwijfelen of hij wel ooit de geschiedenis van Rip van Winkle gelezen heeft. Hij had maar zeer weinig gelegenheid om zich in die dagen te verdiepen in ernstige, ware lectuur. Zijne moeder had een boekdeel van Hans Christian Andersen's geschiedenissen, waarvan zij zoo veel hielden dat zij het gedurende de reis door de vlakten meê gedragen had; maar het boek was in het Deensch geschreven, en Horace kon de taal van zijns moeders geboorteland niet lezen. Horace, was dus een natuurlijken dromer. Het was zijn aard, en kwam openbaar wanneer hij den waterval hoorde zingen, en de graanvelden zag golven. En waarlijk dan was de heerlijke Wasatch groep zoo vruchtbaar aan godinnen en kaboutermannetjes als de Catshill op eenige andere plaats.

Aanschouw in den morgen als de zon hare stralen door de spleten der bergen zendt en de nokken verlicht der hoogste heuveltoppen, juist rakende den zijheuvel of de zijde eener rots bruin kleurende. De schaduwen zijn diep en scherp belijnd. Het licht komt rond het Zuiden en verandert de kleur van de prariënstruik in staal grijs en de groene akkers aan de noordelijke laagten en vormt diepere schaduwen. Des avonds wordt die groote massa verlicht door de weerkaatsing van het avondrood uit het westen, en vormt het geheel tot een onovertreffelijk schouwspel.

Op menigen zonnigen namiddag, als Horace zijn middagschaft-tijd aan den zijkant van een hooistaak gebruikte liet hij zijne oogen en gedachten naar de bergen heen dwalen. Voor hem waren zij vol van leven. Elke top was bevolkt, de meest vreemde inhammen gevuld met menschen uit een andere sfeer. De scheuren en pieken waren de torens van hunne paleizen. Daar woonden zij, hoog en verwijderd van de zorgen en lasten der menschen, drinkende het reinste en koelste water, inademende een atmosfeer, welke in zichzelf reeds leven genoeg heeft. Verder weg, rond de verdere pieken, hing vaak een blauwe mist — een warmer atmosfeer welke de gevoelige en vatbare ziel van den jongen man scheen te raken, en de weekste springader zijns harten ontsloot.

In andere, meer levendige luimen, stelde hij zich dan eenige geesten voor, welke in hunnen eigenen staat niet tevreden waren. bezig zijnde vuurtjes aan te leggen en huu voedsel te bakken en dranken bereiden zooals menschen die gebruiken.

Horace was altijd in den kortst bijzijnden berg, waar hij een weinig dichters bij de andere wereld scheen te kunnen komen. Het geridse van een adder, het geluid van vallend water, de geur van wilde bloemen, kwamen allen tot hem; en wanneer de eenzaamheid van het gekir eener tortelduif van gindschen boom hem in de ooren drong, dan verbeelde de dagdroomer zich dat een eenzaam meisje op haren beminde wachtende was.

Van minnaressen en minnaars gesproken: het kan ook even zoo goed gezegd worden dat Horace een der laatstgenoemde be-weerde te zijn. Niet dat hij een der hartjes veroverd had van de minnaressen, welke in een van de kleine dorpjes langs de laagten van Wasatch woonden. Neen, Horace was niet practisch genoeg. Hij was te groote „slaapkop”. Hij had geen takt met de meisjes om te gaan, en konden zulk een dommen verlegen jongen niet beminnen. Dus, getrouw aan zijn natuur, had Horace een liefje ver weg.

In eenen tinnen doos, in den hoek van de laagste lade eener oude roode bureau, lagen een aantal enveloppen geadresseerd aan Herr Horace Lusk, en versierd met een buitenlandschen postzegel op den gebruikelijken hoek. Een dezer bevatte een photographie, en af en toe, tenminste eenmaal per dag, nam hij eens een kijkje op het portret. En dit is wat hij zag: Een jonge dame zittende op een stoel, met hare ellebogen op een ronden tafel geleund.

De mouwen van haar japon waren uitermate wijd, en de rok maakte een cirkel. Een lange ketting hing om haar hals, haar

gelaat was als dat van een pop, en haar eenvoudig glad haar was precies in het midden gescheiden. Dit kleine ouderwetsche portret moest dan „Horace's meisje” in Denemarken voorstellen, voor wier emigratie hij vijftig dollars gezonden had. Zij zou dezen zomer naar Utah vertrekken.

Op zekeren dag, toen Horace wat langer dan gewoonlijk naar gindsche heuvelen staarde, riep zijn moeder ongeduldig:

„Kom, nu, kom, ge kunt Denemarken toch niet door de bergen zien.

Doch Horace zag meer, dan zijn moeder wel dacht.

II.

Op zekeren morgen, aan het einde van Juli 1857, ging Horace Lusk met zijn juk ossen op weg naar de bergen om een lading hout te halen. Hij had nog geen halve mijl gereden toen hem Sidney Jones temidden eener stofwolk tegemoet kwam.

„Hallo!”

„Hallo, Sid, rijdt ge om den prijs?”

Sidney hield zijn vurig paard in, en Horace bracht zijn ossen tot stilstand.

„Hebt ge het nieuws niet gehoord?” vroeg Sidney.

„Welk nieuws?”

„Wel, een leger van de Staten is op weg om de Mormonen het licht uit te blazen”.

„Neen! wie heeft u dat gezegd?”

„Wel, ik kom juist uit de stad, en ben den ganschen nacht in het zadel geweest. Zij ontvingen dat nieuws op den 24sten, terwijl zij daar in den een of anderen berg een groot feest hielden. Ik heb brieven van den gouverneur bij mij voor onze militairen kapitein. Ik ben bang dat er dubbel betaald zal worden”.

„Jongen wat voor den drommel zeg je daar! Zal de militie opgeroepen worden? „Zeker, zeker”, antwoordde Sid; „maar ik moet vooruit; tot ziens!”

Horace reed langzaam den bergweg op, toestaande, dat zijne ossen de bij den weg staande grashalmen afbeten. Iets waar hij trotsch op was, niet te vergunnen. Een leger soldaten op weg naar Utah! Wat kon er nu weer aan schelen? En de jonge man trachtte te denken waarin het volk nog verdere vervolging verdiend had. Graven, ploegen, zaaien, oogsten, (als er wat te oogsten was) dorschen, bouwen, lang en hard werken, des Zondags rust en naar vergadering gaan, dat was het program, dat zijn levensgeschiedenis vulde zoover terug als hij het zich klaar herinneren kon. En zijne buuren hadden zoolang als hem heugde het zelfde gedaan. Een leger op de komst om de „Mormonen” te verwoesten. Maar waarom? Horace voerde strijd met de schrikwekkende herinneringen aan de tooneelen die hij te Nauvoo bijgewoond had.

Toen was hij nog jong en had sedert dien tijd getracht om de gebeurtenissen welke hem met woede vervulden, te vergeten, maar nu streeden zij om een vol besef en wilden hem niet begeven.

En dan welde een geest van wrok in hem op. Had hij nu niet tien jaar de vrije inspireerende berglucht ingeademd! Moesten de menschen nu wederom schandelijk behandeld en van hunne huizen gedreven worden? En in het brein van den jongen man kwam nu een flauw schilderij van een schouwspel bij nacht op, waarop de maan met zilveren stralen over de rivier, en een groepje volk scheen, dat zich aan de logebank der stroomen, een kamp had opgeslagen. Daar was een doodelijke stilte over het schouwspel, nu en dan afgebroken door het gekerm van lijdende; een gesmoord snikken, of het weeklagend gejammer van een kind dat in den donkeren nacht rond zoekt. Dat nachtelijk toneel daar aan den oever van de Mississippi rivier, tegenover Nauvoo waar zijn vader was gestorven, was de meest helderste in de herinneringen uit zijne kinderjaren, en kwam nu tot Horace met groote klaarheid.

„Zij zullen en mogen niet” zeide hij, zijne tanden op elkaar zettende. „God zal ons helpen, Hij zal ons zeker helpen!”

Zijne ossen waren intusschen geheel tot stilstand gekomen om van de uitnoodigende pollen te eten, en deze stoutheid aan hun zijde, bracht Horace tot het tegenwoordige terug.

„Hei, Brindle, rechts om, Buck”. Hij had het verlangen om hout te halen geheel verloren, draaide dus om, en keerde naar huis terug.

Sidney had hem gezegd, dat het leger reeds op weg was, hoe ver, was niet juist bekend, doch dit feit verklaarde toch iets aan Horace. De laatste brief, dien hij had ontvangen, dragende den Deenschen postzegel, bevatte het nieuws dat een zeker jong meisje zich voor Amerika ingescheept had. Dit was reeds in 't begin van den zomer geweest en sedert dien tijd had Hij niets meer van haar gehoord. Hij had zich reeds alle soorten van dingen voorgesteld, ja zelfs tot het vergaan van het schip, en het kleine ronde gezichtje op den bodem der zee liggende; maar nu was hij er van ingelicht. De soldaten waren op de komst. Die hadden natuurlijk de brieven opgehouden, en, haar misschien ook. Zij zou nu waarschijnlijk op de vlakten kunnen zijn. Bij deze gedachte gaf Horace Buck een ferme slag met zijn zweep, en daar holden zij heen als of zij van een groot gevaar ontzet waren. Het in aantocht zijnde leger werd nu een voldongen feit. Het nieuws verspreidde zich pijlsnel van vallei tot vallei, gelijk dat van de revolutionaire faam, dat zich door de kolonies van Lexington verspreidde.

De „Mormonen” zouden dus weer geplunderd en getijsterd worden. Wel, deze keer niet, indien zij het verhoeden konden, en indien de God van Israël en de strijders de zaak goet behartigen wilden. Het Nauvoo-korps was georganiseerd en voor oorlog afgericht. Horace behoorde ook tot dit korps. Dus, hij maakte zijn geweer schoon en smeerde het in met olie. In de hangkast van zijn vader, vond hij een echte soldatenmuts, en een blauwe jas met bronzen knopen. Feitelijk waren deze artikelen al gedragen geweest in den strijd voor vrijheid, maar dit wist hij niet. Toen Horace zich

voor zijn plicht aanmeldde, bleek het dat hij de bestgekleede man van 't korps was.

„Het gaat niet om zulk een uniform tusschen de troep te hebben”, zeide de kapitein. „Wij zullen tenminste een sergeant van u maken”, en zoo gezegd zoo gedaan.

III.

Toen Horace Lusk naar het terrein van den oorlog voortmarcheerde, had hij in zijn jaszak het portret dat hij uit den tinnen doos uit de onderste lade der roode bureau van thuis meegenomen had. Op zekeren dag had hij het Sidney Jones laten zien, die hem vroeg wie dat was.

„O, 't is een meisje in Denemarken. Wat denk je van haar?”

„Tamelijk knappe meid, denk ik; maar ze ziet er komiek uit in die ouderwetsche kleeren. Wanneer komt zij hier?”

„Zij is nu op weg, als de soldaten haar niet hebben.”

„O! dat geloof ik niet. Zeg, Horace hoe weet je dat ze je hebben wil?”

„Ze heeft mij dit zoo goed als beloofd in haar brieven, en ik heb haar reisgeld betaald”.

„Dat is niets, als ze hier komt, dan is er kans op dat ze je voorbij loopt, en een anderen snuiter trouwt! Velen doen dat.”

„O, Olga zal dat niet doen.”

„Olga! is dat haar naam? Laat het portret nog eens zien. Zeer goed, ik zal een oogje op haar houden.” zeide Sid, terwijl hij hem het portret weer teruggaf.

Het Utahsche leger marcheerde door de roode rotsen van Echo Canyon. Zij hadden orders gekregen om de in aantocht zijnde legermacht op de beste manier tegen te houden, doch moesten geen bloed vergieten. Dit waren de commando's van Brigham Young. Indien de troepen teruggehouden konden worden totdat er een afgezant naar Utah kon gezonden worden om zich daar met de zaken op de hoogte te stellen, zoude het zekerlijk gezien zijn, dat het voor de soldaten der Vereenigde Staten niet noodig was om door de wet den vrede en orde te bewaren.

Echo Canyon was daarom met versperringen gevuld en kleine groepen spionnen waren naar Wyoming gezonden om de wacht over de gangen der troepen te houden en hunnen voortgang te belemmeren.

Soldatenplicht was wel iets vreemds voor beiden, Horace en Sidney; doch zij waren aan het bergleven gewoon, en waren dus spoedig gewend aan hunne niet geheel onbekende conditie. Beide jongens waren bij een escadron cavalerie dat zeer naar het front drong om een overzicht op den vijand te krijgen. Onderweg ont moetten zij een trein emigranten, die zich in allerijl voortgespoed hadden om buiten het bereik der troepen te blijven, die niet ver achter hen waren. Horace was natuurlijk de eerste die naar de Deensche emigranten informeerde, doch had tot dusverre nog niet van Olga gehoord, met uitzondering dat men hem vertelde dat er

nog een klein gezelschap achter was waaronder zich eenige Denen bevonden.

Het gebeurde op een avond dat de twee vrienden, Horace en Sidney, vooruit gezonden waren om het oude spoor te vinden. De zon had zich reeds achter de bergen verscholen, doch in de schaduw van eenige dichte willigen zagen zij een klein kamp. Zij konden maar weinig beweging waarnemen, ook was er geen vuur te zien, het zag er eigenlijk verradelijk uit. De jonge mannen namen zich echter voor om uit te vinden wie dit waren. Zij reden er zoo kort bij als zij het wijs achtten, bonden hunne paarden aan knoesten van de een of andere struik, en maakten hun weg langs de willigen, die zich langs den kant der kleine stroom uitstrekten. Ge kunt zeker zijn dat de zenuwen, der jongens stijf waren. Hier was de eerste proef van hun actief werk, en men kon nooit weten wat het resultaat kon zijn! Zij konden gevangen genomen of gehangen worden. Zij konden dood geschoten worden, enz. Maar, enfin, laat komen wat wil. *Wordt vervolgd.*

Gemengd Nieuws.

Korten tijd geleden vernamen wij dat men een verkortings-spoorlijn van Salt Lake City naar Californië zal aanleggen. en dat men den dag waarop de werkzaamheden aanvingen, feestelijk door bracht.

Ook meldt de „Des. News,” dat eene nieuwe lijn van Denver naar Ogden zal gemaakt worden.

De bevolking der Vereenigde Staten van N. Amerika bedraagt, met de onlangs verkregen eilanden, volgens de laatste opgave 84.453.068. Dit bewijst dat de Vereenigde Staten de vierde macht der wereld ten opzichte van de bevolking is. China met een bevolking van 402.650.000. Het Britsche rijk 395.152.105. Het Russische rijk 128.982.173. Daarna de Ver. Staten met een bevolking van 84.433.068. Frankrijk en Koloniën 65.166.967. Het Duitsche rijk 56.343.014. Het Oostenrijk-Hongarische rijk 47.102.000.

Overleden.

Op Zondag 30 Maart l.l. overleed te Rotterdam Zuster de Wed. Josephine Maria Meyer, geb. Corpes. Zij was op 22 Dec. 1844 te Gorinchem geboren en op 2 Februari 1891 te Rotterdam gedoopt door Ouderling A. van Dam en door Ouderling L. W. Simmons bevestigd. Zuster Meyer stierf als eene getrouwe heilige in de hoop van een heerlijke opstanding door Christus Jezus.

I N H O U D :

Behoorlijke Waarneming van den Sabbath- dag (vervolg en Slot)	Blz. 129	Eerste Doopsbediening in Japan	Blz. 138
Het Boek van Mormon (Vervolg)	„ 134	Het vinden van Olga	„ 139
De Geboorte eener Wereld	„ 137	Gemengd Nieuws	„ 140
		Overleden	„ 144

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zendingen Nederland.